laste ſiblikonda, ja üle nende ſuure armastuſe, keda nemad muidu mitte kübet ei tundnud.

Külarahwas oleks tõesti palju kiituſewäärt sõnu leidnud, kui nad näinud oleks, kudas „ſuſi" perenaene, ſurnud Mats'i õde, leinamajas iſe käſitſi talidas. Mitte üks aſi ei jäänud temaſt puutumata, kõik ſai wälja tolmutud, kirstud ja kastid ſaiwad lahti tehtud, ja nende ſiſu karwa pääl järele waatatud ja ilusti korda ſäätud; mida kaugemale tema ſelle tööga jõudis, ſeda rahutumaks läks ta majapidamiſes ſiin majas.

„Kas ſiin ei peaks mitte kõik kordas olema?"

„Mis ei ole ſiin ſiis mitte kõik kordas?" küſis Maie kärmeste. „Kas tõstament?" Aastade kaupa kannab peremees üht wäikeſt paunakeſt oma rinna peal, ſelle ſees on ſedel, ſee peab päraſt tema ſurma loetud ſaama.

Silmapilk oli ſee ſedel ſurnu rinnalt tema käes, ta luges ſelle ſedeli mittu korda ſalaja läbi, ſiis luges ta walju: „Mina ſoowin, et minu jäme kep minu juure puuſärki ſaab pantud."

See oli kõik mis ſelle ſedeli pääl ſeiſis.

Walitſuſenõuuniku pääotſa tõuſid ſalalikud kortſud.

„Oma kepi tahab ta omaga hauda ligi wõtta. Hm! kus ſee kep on?"

Ta astus ſurnukeha juure, „ſuſi" perenaene ja wiljakaupleja astuſiwad ruttu ette ja ütleſid: Et nende armſa wennale ſeda wiimaſt armastuſt peab ſoowima.

Kepp oli tõesti ſurnu keha juures.

Nüüd läks kep käſi käelt ringi, imestades küſiſid kõik, kudas ta nõnda raske wõib olla? Sääl häkitſelt karjatas „ſuſi" perenaene, nagu uſs oleks teda amustanud, ja maha kukuw raha plärin oli kuulda. Kõikide ſilmad waataſiwad tukatide pääle, mis põrandal maas lameſiwad.

Mis on ſündinud?" hüüdſid kõik ſugulaſed, ja imestamiſega amugi harjunud nõuunik! „Ühnſa kep on murtud, tõesti üsna ülewelt nupu juureſt äramurtud. — Ja, ſee